

ЧУДОМИР ДОПУСТИМО

chitanka.info

За любовта, за брака и за щастието земно беше думата. Говореше ми приятелят от детинство Кривошиев!

— Любезни хора бяха доктор Тимкови — започна той. — Внимателни, учтиви и гостоприемни до крайност. Особено пък докторът. Чудесен човек! Мине се не мине, нали така, чук-чук-чук на пътната врата.

— Какво пак има, докторе? — питам.

— Какво? Пуйка печена с кисело зеле, какво? Сготвила я Маминка, напълнила я с ориз, запържила я, зачервила я и ви чака да дойдете да я излапаме целокупно.

— Ами, тоест, как така, викам бе, докторе? Срам ни е вече, неудобно ни е. Толкова пъти вече, нали така?

— Как така? Ей така, вика, много просто. Ще си облечеш палтото, ще си сложиш шапката, ще вземеш Анастасийка под ручка и хайде! До половин час да сте у дома, вика. Чакаме.

— Пуйка с кисело зеле, мисля си, нали така? При това пълнена с ориз и отгоре на туй зачервена. Ха сега де! Ха откажи им да те видя де! Може ли? Любезни хора, възпитани и интелигентни при това.

Върна се вкъщи, дигна една тревога и след четвърт час крачим с Анастасийка към тях.

Някой път, когато не може да прескочи до нас докторът, ще ни прати бележка по слугинчето:

Гошо, ще пише, например, нали така? Сърненце! Младо сърненце! Едно цяло бутче ми пратили от село. Елате тази вечер да го очистим, че може да се развали. Задушено го направила Маминка. С бахарец, с чесънец и тук-там дафинови листенца. И червено винце сме приготвили — екстра! Елате непременно!

Общество, знаеш, среда, нали така, с какъвто се събереш, такъв и ставаш. Около тях свикнахме и ний на учтивост и поканеха ли ни, отзовавахме се веднага. Точност и акуратност, нали така, не е прилично да оставяш да те чакат хората. От бързина често пъти пристигахме преди доктора. Забавил се човекът я в болницата, я по пазара нещо купувал и щом пристигне, ще се ухили до уши, ще целуне

на Сийка ръка, ще здрависа сърдечно мене, след това ще се отпрати в кухнята при жена си, ще измяука изтънко като влюбен котарак:

— Маминко!...

И ще я целуне три пъти: веднъж по устата, после по дясната, а след това по лявата страна.

А тя, разперила ръце, държи голямата лъжица и още по-нежно:

— Бубиии!... Гладничко ли е момченцето ми!

Жена ми ги гледа с умиление, издебва момент, смущква ме в хвърчащите ребра и съска през зъби:

— Виждаш ли, диване! Виждаш ли семейство и фамилия! Виждаш ли любов и отношения! Пък ти, вика, и добър вечер не казваш, кога си дойдеш, а направо сядаш и почваш да нагъваш каквото ти попадне отпреде. Гледай, вика, учи се!

На тия чести вечери присъстваше почти редовно с мълчанието си и квартирантът им, позастарял ерген, счетоводител в банката.

Седи си чинно до масата, нали така, пази си ръбовете на панталоните, лови си косъмчета и пращинки по палтото и от време на време, като спорим и приказваме, ще се обади и ще рече само:

— Допустимо е.

И пак ще си млъкне.

Затова ний с жената си го нарекохме господин Допустимо.

Вземат ли Маминка и Буби да се целуват, г. Допустимо ще се извие настрана, ще преглътне, ще извади след това съвсем чиста кърпичка и ще си обърше устата. Има ги разни, знаеш.

Ще си похапнем ний, ще си посърбнем, ще се развеселим, докторът ще попее даже, нали така, но професия пуста! Всякога почти, тъкмо в най-хубавия момент, телефонът в коридора ще издрънчи:

„Зърррр!“

Ще рипне той, ще иде да се обади, ще се върне при нас намръщен и ще рече:

— Безобразие! Пак тежък случай на нараняване, представете си. Викат ме в болницата веднага. Ще ме извините. Хапнете си, моля, пийнете си и занимавайте Маминка, а аз ей сега ще се върна. Ей сегичка!

Ще грабне палтото и ще целуне пак жена си три пъти и ще изхвъркне тичешком.

Анастасийка пак ще ги погледне завистливо, ще се извие към мене, но аз ще си отдръпна стола, нали така, и ще си запазя хвърчащите ребра.

Продължим си ний вечерята, черпим се, смеем се, приказваме си, докато квартирантът г. Допустимо, уморен от мълчание, почне да клюма.

А доктора все го няма.

След два-три часа, хе чак, ще пристигне запотен и капнал от умора. Хвърли палтото и пак отива да се целува, знаеш, и пак:

— Маминко!

— Бубиии!...

— Живот — въздиша тихо Анастасийка, — щастие и блаженство!

А аз се свивам като коза в дъжд, нали така, и няма какво да възразя.

Не щеш ли, тъй се случи една година, че през лятото се разделихме. Аз на минерални, жена ми на морски бани, а докторът, понеже имаше редовно тежки случаи в болницата, остана си в града. Лекувах си аз ишиаса, както го лекувах, и вместо полза, още повече се разкривих, та останах още десет дена. Жена ми се прибра по-рано.

Пристигам си един ден, нали така, посрещна ме Анастасийка и първата ми дума беше:

— Какво правят д-р Тимкови? Живи ли са, здрави ли са? Не са ли ни канили на вечеря?

А тя мига на парцали и дума:

— Хм, живи са, здрави са, ама от такъв живот господ да пази.

— Тоест как, казвам? Какво се е случило?

— Какво се е случило — избягал! Просто на просто я напуснал и избягал в София.

— Как? С кого? Защо?

— С аптекарката от болницата, вика. Имали си любов от толкова време и ние нищо да не знаем. Срещали се вечерно време там, когато ние сме били у тях на вечеря. Никакви болни, вика, никакви тежки случаи, а тя го викала по телефона да се любят. Пък ние сме били канени там само за заблуждение и да му забавляваме Маминка през това време. Негодник! Магаре — вика.

— Ама, жена, думам аз, може ли такава нещo? Че нали уж любов, щастие, блаженство, нали по три целувки?...

— Ех, целувки, целувки! Лицемерие. Такива сте вий, мъжете!

— Ами тя, горкинката, питам, тя как понася всичко това?

— Ами, горкинката! Кучка! Тя пък с оня се любила и пет пари не давала.

— Как? С кого? Възможно ли е, викам, нали така, допустимо ли е?

— Да, вика, той същият. Допустимо. Господин Допустимо, дето му викахме, квартирантът им. С него. Пренесла си вече и леглото даже в стаята му и си живеела на общо основание.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.